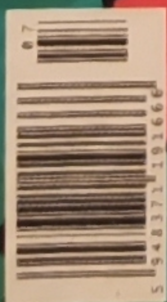
PRACTIC
Draga mea pentru copii
NR. 7 / IULIE 2008 / Preț 1,5 lei
Director fondator: Mariana Brăescu

Special
1-4 ani
PENTRU CEI MAI MITITEI
pag. 26

Se vinde doar împreună cu Draga mea de colorat!

Floarea Soarelui

și alte povești, poezii, jocuri, cântecele și ghicitori

sumar

7
2008

Vacanța cea mare

Este luna iulie și vacanța cea mare este în toi! Probabil că sunteți deja la munte sau la mare, poate chiar la bunici și vă jucați după pofta inimii. Aveți de făcut cu siguranță și teme de vacanță, dar timpul acordat recreării este foarte mare. V-am pregătit în acest număr poezii și povești proaspete, cu care să vă delectați în zilele ploioase. Vacanță plăcută!

Nu ezitați să îmi scrieți direct! Aștept scrisorile voastre la redacție (adresa este în caseta din dreapta) sau pe adresa mea de e-mail: **mugur.kreiss@casalux.ro**
De asemenea, puteți trimite materiale și pe adresa: **manuela.covaleov@yahoo.com**

Cu prietenie,
Mugur

PRACTIC
Draga mea pentru copii

Povești și poezii trimise de cititori

REDACTOR-ȘEF: arh. Mugur Kreiss
mugur.kreiss@casalux.ro

ILUSTRAȚIA: Mircea Toia
TEHNOREDACTARE: Cristina Bălan
PRELUCRARE IMAGINI: Emanuel Ciurumelea
CORECTURĂ: Daniela Mărculescu
REDACTOR: Manuela Covaleov
DIRECTOR GENERAL:
Dr. Michael Schroeder
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT:
Sandi Apostoloiu
GROUP ADVERTISING DIRECTOR:
Mirela Iordache

ADRESA REDACȚIEI:
Str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
cod 010652, sector 1, București
CORESPONDENȚĂ:
București, OP 41 - CP 102
TIPAR: Infopress S.A., Odorheiu Secuiesc

Hubert Burda Media

ISSN 1584-9112

NOTĂ: Redacția nu își asumă responsabilitatea în ceea ce privește originea și autenticitatea textelor expediate de cititori.

Director fondator: Mariana Brăescu

PRACTIC
Draga mea pentru copii
de COLORAT

Colorăm și ne distrăm!

Ne jucăm și învățăm!

Desene de colorat PENTRU CEI MAI MITITEI

Teste și jocuri PENTRU ȘCOLARI

...e numai împreună cu DRAGA MEA PENTRU COPII

Soluțiile jocurilor

Maestrul
- paginile 8-9

Murdărel
- pagina 15

Prințesa din poveste
- paginile 12-14

Dansatorul
- paginile 10-11

Ploaia

Trimisă de Georgiana Alina Todică, Piteşti

O furnică mititică
Strânge hrană și pâinică.
Vrăbiuța-și face casă,
Ursul stă acum la masă.

Veverița strânge-alune,
Dar începe-acum să tune.
Fulger, tunet, nori și ploaie,
Zici că-n cer se dau războaie.

Și toți fug, cu mic, cu mare,
Se ascund de-a vremii stare.

POEZII pentru pitici

Este vară!

Soare, fluturi, timp frumos...
Iată, vara s-a întors,
Cu bujori și bucurii
Și cu jocuri de copii!

Macii roșii ard pe câmpuri,
Nuferii ies din adâncuri.
Totu-i vis, totu-i splendoare
Și-n păr mama-mi pune-o floare.

Trandafiri, iriși, sulfină
Se alintă în grădină
Și, pitit sub fir de iarbă,
Cântă greierele-n taină.

Seara, uite lin coboară
Pe frumoasa zi de vară
Și adorm c-un basm străvechi
Și cireșe la urechi!

Dorm în cuiburi rândunici,
Sub argint de licurici,
Și în visu-mi minunat
Chiar vara m-a sărutat!

„Vă dorim o vară frumoasă, plină de inspirație și realizări. Felicitări pentru ilustrații!"

Trimisă de **Alîna Luca**,
loc. Ploiești, jud. Prahova

Ghicitori

Serioasă, muncitoare,
Sprinteioară şi isteaţă,
O găseşti din floare-n floare,
Are ac, dar n-are aţă!

Ţese cu migală
Zeci şi zeci de iţe,
Capcană mortală
Pentru musculiţe.

Cântăreţ cu faimă mare,
Dar câştigă mai nimica,
De aceea se bazează
Pe vecina lui, furnica.

Răspunsurile - în numărul viitor!

Care se potriveşte?

Radu a spart vasul şi vrea să-l lipească. Ajută-l să găsească ciobul care se potriveşte în spărtură!

Găseşti soluţia în numărul următor.

Legenda Florii-Soarelui

Era odată un împărat care își dorea foarte mult un copil. Dar, cum era foarte mândru din fire, nu voia un copil oarecare, ci unul care să fie cel mai frumos din toată împărăția. S-a rugat mulți ani și, iată că într-o bună zi, Dumnezeu i-a ascultat ruga și i-a dat un copil exact cum și-a dorit: o fată care, prin frumusețea ei, făcea ca tot ce o înconjura să pălească. Împăratul era tare mândru de mica prințesă și se lăuda în dreapta și-n stânga cu ea. Pentru că numai Soarele era mai strălucitor decât fiica sa, el a hotărât ca numele prințesei să fie Floarea-Soarelui.

Doar că, odată cu trecerea anilor, împăratul devenise deosebit de îngâmfat și nimeni nu-i mai intra în voie în afară de fiica sa, care devenise o prințesă de 10 ani. Atunci, Dumnezeu i-a trimis împăratului în vis un înger, chiar de ziua prințesei, care i-a zis așa:

- Pentru îngâmfarea ta, Dumnezeu te pune să alegi între frumusețea fiicei tale și cel mai de preț lucru pentru ea!

Și, în vis, împăratul a răspuns mândru îngerului:

- Sunt cel mai puternic împărat de pe fața pământului și pot să-i dau fiicei mele orice ar considera ea că e mai de preț pentru ea!

S-a trezit împăratul plin de nădușeală rece - dăduse un răspuns urât. Însă s-a liniștit repede și s-a dus imediat în camera Florii-Soarelui, să vadă dacă nu îi lipsește ceva. Toate bogățiile și nestematele pe care i le dăruise prințesei erau la locul lor. Nimic nu părea că lipsește.

- Ce bine, a fost doar un vis urât! și-a zis în barbă împăratul, apropiindu-se de patul prințesei, ca să o sărute pe obraz. Doar că - vai! - prințesa s-a trezit și i-a spus plângând:

- Tată, tată, nu mai văd!

Atunci împăratul cel îngâmfat a înțeles că visul se adeverise, iar Dumnezeu îi luase prințesei Floarea-Soarelui cel mai de preț lucru: vederea! Iar acest lucru nu se putea cumpăra de niciunde!

A plâns împăratul și s-a căit pentru nesocotința de care dăduse dovadă, cinci ani încheiați. Cu o noapte înainte ca fata să împlinească 15 ani, îngerul s-a arătat din nou în vis și a spus:

- Dumnezeu ți-a auzit pocăința și te-a iertat pentru îngâmfarea ta. M-a trimis să-ți spun cum Floarea-Soarelui își poate recăpăta vederea. Mâine, așterne masă mare și nu uita să-l chemi la petrecere și pe mândrul Soare. Acesta trebuie să-i sărute prințesei ochii și, într-o clipită, ea își va recăpăta vederea!

Împăratul a făcut întocmai. Cele mai alese mâncăruri și băuturi, cele mai gustoase prăjituri și cele mai scumpe fructe au umplut mesele brodate cu fir de aur.

Cei mai buni muzicieni au fost aduși să încânte urechile mesenilor. Într-un capăt al mesei stătea Soarele și în celălalt Luna, viitoarea lui soție. La petrecere nu fusese invitată însă Muma Pădurii, stăpâna codrului nesfârșit din preajma palatului, unde nimeni nu se aventurase. Așa că baba s-a supărat teribil și, deghizată în slujnică, a ajuns în sala de ospețe și s-a apropiat de Lună, spunându-i așa:

- Măria Ta, preafrumoasă Lună, fii atentă! Împăratul a pus la cale acest ospăț, pentru a-l face pe Soare să se îndrăgostească de prințesă, în speranța că îi va putea reda vederea!

O va săruta la un moment dat - aceasta va fi dovada de care ai nevoie...

Și, într-adevăr, în acea clipă Soarele o săruta pe prințesa oarbă pe amândoi ochii, pentru a-i dărui o părticică din lumina lui. Dar Mândra Lună era o fire geloasă - lucru perfect știut și de Muma Pădurii - astfel că, înainte ca Soarele să apuce să-i sărute prințesei ochii, Luna o transformă pe aceasta într-o floare galbenă. Toată lumea a rămas înmărmurită... Nu mai era nimic de făcut!

Atunci, printre meseni a apărut iarăși îngerul, care a spus așa:

- Împăratule, vei rămâne pedepsit pentru totdeauna. Această ocazie era perfectă pentru a te împăca cu toată lumea, chiar și cu Muma Pădurii. Fiica ta nu se mai poate transforma în om, așa că ia-o și sădește-o în grădină, chiar în fața ferestrei tale, pentru ca în fiecare dimineață să îți amintești cât de nechibzuit ai fost!

Iar pe tine, Lună, Dumnezeu te osândește să nu-l mai vezi niciodată pe Soare. El va fi pe cer ziua, iar tu noaptea, veșnic palidă și încercănată, căutându-l până la sfârșitul veacurilor!

Și așa a fost. Floarea-Soarelui a fost sădită în grădină, pedepsită pentru păcatele tatălui său. Și, de- atunci, ea își rotește capul după soare, sperând că, într-o bună zi, acesta o va săruta și îi va reda vederea.

Trimisă de **Luminița Diaconu**,
Buzău

Zgărdăluș

Trimisă de **Ioan Evu**,
Hunedoara

Ieri am primit un cățel
Și mi-e tare drag de el.
Nici nu latră, nici nu mușcă,
Nici nu-l țin închis în cușcă...

Și nu-i rău, cum e Azor,
Care-o mușcă de picior
Pe Alina, păpușica,
Alt cadou de la bunica...

Are ochii de mărgele
Și blănița în inele.
Ați ghicit! E Zgărdăluș,
Cățelușul meu ... de pluș.

Vrăbiuțele

Pe o creangă cam uscată,
7 vrăbii stau la ceartă.
Încă 2 au venit.
Câte sunt pân' la sfârșit?

Trimisă de **Cristina Rizică**,
București

7 + 2 = ?

Răspunsul corect - în numărul viitor!

Hăinuțele

Dănuț se pregătea de culcare. Se îmbrăcase în pijamaua lui preferată și se strecurase în pat, uitând să se mai spele pe dinți...

Dănuț cam uita unele lucruri! Uita să-și șteargă pantofii pe preșul de la intrare și lăsa urme de noroi prin toată casa, uita să se spele pe mâini când venea de la grădiniță și se așeza la masă, uita să-și ferească pantalonii atunci când se așeza în genunchi căutând mingea pe sub vreun gard și, din cauza asta arăta mai toată ziua murdar, în ciuda străduințelor pe care le făceau toți ai casei să-l țină cât mai curat.

Dănuț credea că toată lumea: mama, bunica, sora lui și chiar bunicul trebuiau să aibă grijă de curățenia lui, de când pleca de la grădiniță până se întorcea de la joacă.

Așa gândea Dănuț și, pe când Moș Ene se pregătea să-l poarte în lumea viselor, auzi șoapte în camera alăturată, acolo unde își aruncase hainele care încotro, atunci când se dezbrăcase să se culce.

Speriat, dar totodată curios, se ridică din pat și tiptil, tiptil, întredeschise ușa camerei cu pricina. Și acolo ce văzu? Pantofii, hăinuțele, cămășuțele și maiourile țineau sfat de mare taină:

- Eu nu mai suport, mormăi salopeta. Mama lui mă spală aproape în fiecare zi și uitați-vă cum arăt!

- Ce să mai zicem noi, zise o cămășuță cu glas subțirel. Nici măcar o zi întreagă nu rămânem curate. Priviți, sunt plină de dulceață... Asta nu e viață! adăugă ea.

- Dar noi ce să mai facem? săriră în cor pantofii. Suntem tot timpul plini de noroi. Unde o fi găsind noroiul ăsta, nu pricepem... Noroc cu măicuța lui, care ne curăță mereu, dar asta nu-i o treabă!

- Nu, hotărât lucru, așa nu mai merge, se răsti un pulovăr, plin de tot felul de pete. Azi-dimineață eram curat și acum priviți cum arăt!

- Da! Așa nu mai merge, repetară în cor hăinuțele.

- Eu am hotărât să plec, rosti o cămășuță murdară în coate. Mă duc la alt băiețaș!

- Plecăm toți! hotărî un tricou.

- Și cum va mai merge la grădiniță sau la școală? se îngrijoră o cămășuță.

- Treaba lui! se înfurie tricoul.

Dănuț, speriat, închise încetișor ușa și se furișă în pătuț. Într-adevăr, cum va mai ieși din casă, dacă-l părăsesc toate hainele?

Într-un târziu, adormi îngândurat.

A doua zi, când se trezi, Dănuț se gândi că a visat. Ce vis mai era și ăsta? își zise el.

Sări din pat și se repezi în camera în care se dezbrăcase. Nu, nu fusese un vis! Hăinuțele și pantofii dispăruseră.

Pe Dănuț îl podidiră lacrimile. Unde erau hăinuțele lui? Ce urât se purtase cu ele... Probabil că și dulapul era gol...

Cum stătea așa, amărât, zări după fotoliu un colț de salopetă. Căzuse acolo și se mototolise. Sau poate că n-a vrut să plece...

Dănuț o ridică cu grijă, o netezi și, luând o perie încercă să o curețe.

Atunci, intră în cameră măicuța lui, purtând pe braț haine curate și călcate. Văzându-l pe Dănuț cum încerca să-și curețe salopeta, zâmbi gândind că e un început.

Dănuț ridică ochii și, văzând schimburile curate și călcate, înțelese că mama lui, ca de obicei, îi luase hainele să le spele. Dar mai înțelese că, vis sau nu, curățenia trebuie păstrată și că el este primul care o va face.

- Ți-am adus hăinuțe curate. Sper să fii mai atent cum umbli și cum te joci.

Dănuț încuviință serios.

- Știi, am visat ceva... începu el.

- Lasă, îmi povestești mai târziu. Acum grăbește-te, că întârziem la grădiniță.

- Mai ales că trebuie să-mi lustruiesc și pantofii, zise Dănuț mândru, mirându-se singur că poate face așa ceva.

Luminița Toia

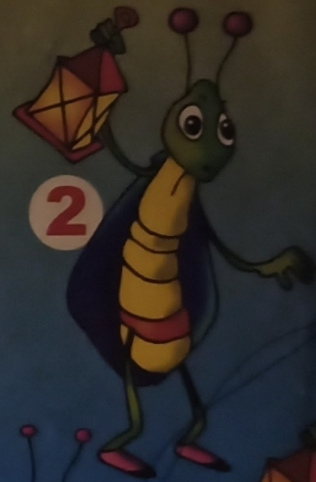

Sunt la fel?

Dintre toți cei 8 licurici, doi sunt la fel. Care?

Uliul și găinile

După **Grigore Alexandrescu**

Nu știu cum a reușit într-o zi Ion să prindă un uliu. Cum nu prea știa ce să facă el cu un uliu, s-a hotărât să-l aducă acasă. L-a legat cu o sfoară și l-a pus afară, chiar lângă cotețul găinilor.

Păsările îl priveau înspăimântate și nu îndrăzneau să se apropie, chiar dacă îl vedeau legat. După o vreme s-au obișnuit și, încet, încet, au început să se apropie de el și chiar să îi vorbească.

Uliul le-a privit cu blândețe și le-a mulțumit pentru cinstea pe care i-o făceau. Le-a spus că este tare necăjit că el nu putea să le întoarcă vizita așa cum se cuvine și le-a spus că are nevoie de ajutorul lor să fie liber. În schimb, le–a promis tot ajutorul lui de pasăre puternică. Le va da de știre, de la înălțime despre orice primejdie care ar putea să le amenințe. Le va spune când vulpea, tiptil, se va apropia de curtea lor, și așa vor fi în siguranță, cu un prieten puternic și bun care va veghea asupra lor.

Găinile l-au crezut. De când căutau ele un prieten sincer și puternic! S-au apucat de lucru. Cu ciocul, cu unghiile, cu muncă multă și cu răbdare, au reușit să rupă frânghia cu care fusese legat. Uliul, fericit, și-a luat zborul. Dar s-a întors îndată. A luat o găină, și încă una, și încă una...

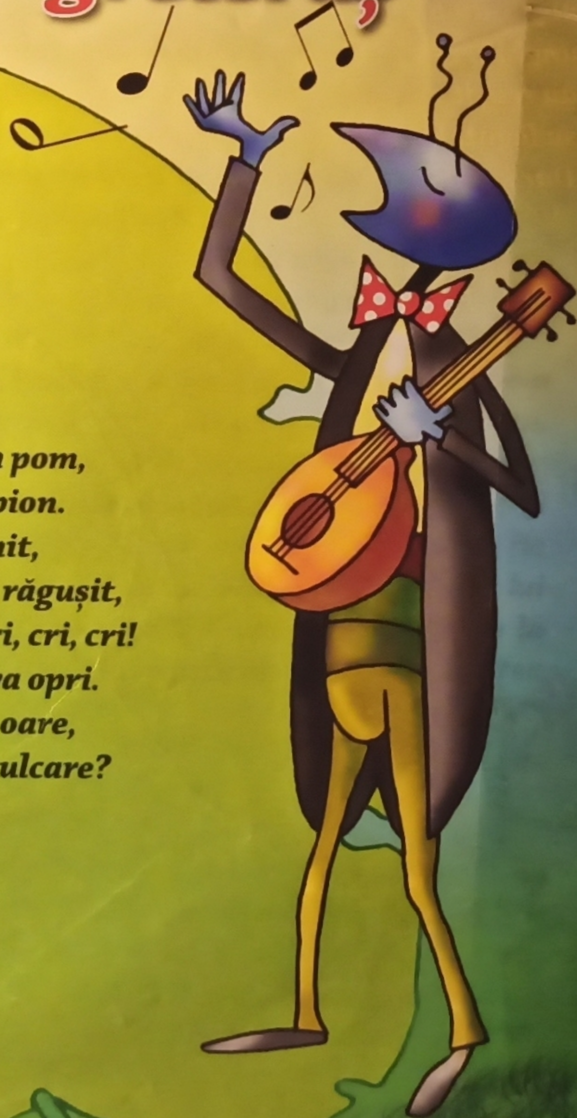
-"Ce pază este asta ? strigă una cu jale,
Vorba măriei tale
Era să ne păzești ,
Iar nu să ne jertfești."
-"O! eu știu foarte bine cuvântul ce v-am dat
Și ce fel m-am jurat.
Dar când mă juram astfel, eram legat, supus,
Acum însă sunt slobod și vă vorbesc de sus."

Eu, dacă aș fi fost găină nu l-aș fi eliberat. Găinile au făcut-o și s-au căit. Au înțeles prea târziu că ulii sunt cinstiți, numai atunci când sunt nenorociți.

Maestrul greieraș

În livadă, sub un pom,
E un greier campion.
Sărăcuțu-i ostenit,
Are-un glas cam răgușit,
Dar tot cântă: cri, cri, cri!
Nu știu când se va opri.
Greierașul ăsta, oare,
Când se duce la culcare?

Uite, toți au ațipit
Și Grivei s-a tolănit...
Dar maestrul nostru mic
Chiar nu doarme niciun pic?
Toată noaptea cri, cri, cri.
Oare când s-o odihni?
Mâine-n zori, în pat de floare,
Cu petalele ușoare,
Mâine, în culcuș de iarbă,
Somnul dulce o să-l soarbă.

Trimisă de Ioan Evu,
Hunedoara

Șoricelul șchiop

Alergând după o minge,
Șoricelul jucăuș
A alunecat pe iarbă
Și și-a rupt un piciorуș.

Șoriceii din echipă
L-au cărat cu mic, cu mare,
Până la spitalul unde
Trebuia să se..."repare".

Ce s-a petrecut acolo
Le-a tăiat la toți elanul,
Când, de la Ortopedie,
Ieși ditamai motanul.

Iar amicii, speriați,
N-au apreciat momentul
Și au luat-o toți la fugă,
Lăsând singur pacientul.

Doctorul văzu rănitul,
Că și el vrea s-o tulească
Și știind că n-o să poată,
Încercă să-l liniștească.

- Chiar dacă-n particular
Te-aș fi "ronțăit" urgent,
La spital, cât eu sunt doctor,
Te respect ca pacient!

Luminița Toia

ORTOPEDIE

Marinel cel dezordonat

Trimisă de **Doina Rodica Dragomir,**
Caracal, jud. Olt

Sus pe masă, un pantof
Suspina într-una: "ooof!"
"Eu ce caut pe dulap?"
Se jelea un biet ciorap.
Pantalonul ghemuit,
De sub masă a vorbit:
"N-a bătut un vânt turbat,
Marinel s-a dezbrăcat!"

Murdărel

Trimisă de Ed. **Marioara Marinca,**
Grădinița Nr. 17, loc. Baia Mare

Ia uitați-vă la el,
La colegul meu, Dorel!
De aproape un sfert de ceas,
I-au crescut mustăți sub nas!
Dar nu sunt mustăți cum are
Tata și cu tata mare.
Sunt mustăți de marmeladă.
Râd copiii de pe stradă!
Cum să scape el de ele?
Să se ducă să se spele!

Ariciul dansator

Vai, ce zarvă e în stradă!
Au ieșit cu mare zor
Toți copiii, să îl vadă
Pe piticul dansator.

Un arici, o mogâldeață,
Trecea strada cu arțari,
Însă i-a ieșit în față
O ceată de lăutari:

Dan lovește într-o oală
Cu un ciot de măturoi,
Remus, într-o sticlă goală,
Bate cu un linguroi.

Și ariciul, vrei nu vrei,
S-a pornit să joace tropa,
Saltă pasul: un, doi, trei,
Iar copiii strigă "Hopa!"

Larma n-ar fi încetat,
Seara-ntreagă, pân' la cină,
Dacă n-ar fi claxonat
De departe, o mașină...

Și povața noastră-i bună,
Chiar dacă n-o să vă placă,
Însă ea vrea să vă spună:
STRADA NU E LOC DE JOACĂ!

Trimisă de **Ioan Evu**, Hunedoara

Grădina Copilului şi a Părintelui

– 1 iunie în Grădina Botanică –

Într-o zi de duminică, 1 iunie, printre flori şi copăcei, a început vânătoarea de comori în Grădinile Botanice din Bucureşti, Cluj-Napoca şi Craiova. Piticii şi părinţii lor au ieşit din atmosfera agitată a oraşului şi au intrat într-o lume de poveste, cu fel de fel de personaje, trecând probe de iscusinţă pentru a ajunge la cufărul comorii. La intrarea în Grădinile Botanice prinţese şi zâne le-au povestit cum să devină vânători de comori, apoi copiii şi părinţii au început traseul prin acestea. S-au întâlnit cu Piraţi şi Veneţieni, cu Lupul şi Scufiţa Roşie, cu Regine şi Cavaleri, cu Cleopatra şi cu Faraonul, dar şi cu Indieni şi Muschetari. Şi, pentru că au răspuns corect la întrebările lor despre natură, plante şi Grădina Botanică, personajele i-au ajutat pe copii să ajungă la cufărul comorii, unde îi aşteptau multe surprize. După ce au luat din cufăr comoara binemeritată, micuţii au avut parte şi de alte surprize: muzică, piese de teatru şi clovni care i-au pictat pe faţă şi au realizat pentru ei cele mai frumoase figurine din baloane, transformându-i în personaje de poveste.

Evenimentul se numeşte „Grădina Copilului şi a Părintelui" şi face parte din proiectul „Grădina Botanică – Grădina Oraşului Meu", realizat de Asociaţia Team Work pentru al treilea an în Grădinile Botanice din Bucureşti, Cluj-Napoca şi Craiova. Acest eveniment reprezintă ziua în care atât copiii, cât şi părinţii pot descoperi că vizitarea Grădinii Botanice este mai mult decât o plimbare în aer liber. Părinţii joacă rolul principal în educaţia ecologică a fiecărui copil, iar acest eveniment încearcă să ofere familiei un cadru educativ natural.

Asociaţia Team Work este o organizaţie nonguvernamentală pentru tineret, ce are misiunea de a facilita acumularea de către tineri, prin activităţi de voluntariat, a experienţei necesare încadrării eficiente pe piaţa muncii. Detalii despre asociaţie, eveniment şi proiect pe **www.teamwork.org.ro**

Soluţiile ghicitorilor din numărul trecut:

Ghicitori - pagina 9
Furnica/Ciuperca/Ursul.

Concertul de pe lac - pagina 17
Soluţia este: 10-3=7

TALON de fidelitate

7 2008

Decupează talonul şi pune-l bine într-un plic. Trimite plicul pe adresa redacţiei numai după ce ai adunat toate cele 12 taloane ale anului 2008! Tragerea la sorţi va avea loc în luna decembrie 2008. Numele celor 30 de câştigători vor fi publicate în nr. **1/2009** al revistei.

Sfântul Ștefan cel Mare

Dragi copii,

Domnitorul Moldovei, Ștefan cel Mare, a devenit Sfânt datorită felului în care a condus Moldova între anii 1457-1504, încercând să-i păstreze independența, dar și datorită credinței lui nemăsurate în Dumnezeu.

Domnitorul Moldovei s-a născut în localitatea Borzești (azi în județul Bacău), iar părinții lui au fost voievodul Bogdan al II-lea și Maria-Mălina Oltea, care era fiica unor boieri din neamul Basarab. De asemenea, datorită legăturilor de familie, viitorul domn Ștefan a fost și nepotul altui domnitor iubit al Moldovei, Alexandru cel Bun.

Pentru că toată copilăria a arătat tuturor dragostea față de țară și respectul față de credința strămoșilor, atunci când tatăl lui a murit, boierii l-au ales pe Ștefan ca domnitor al Moldovei. Se întâmpla în ziua de 12 aprilie 1457. Pe un câmp se adunase toată populația Moldovei ca să-l primească ca voievod pe Ștefan. Mitropolitul de atunci, Teoctist, a întrebat mulțimea dacă vrea să-l primească pe Ștefan și aceasta a răspuns:

- Întru mulți ani de la Dumnezeu să trăiești!"

Pentru că Ștefan cel Mare era foarte preocupat să țină turcii, tătarii și polonezii departe de granițele Moldovei, una dintre primele lui griji, atunci când a devenit domnitor, a fost să întărească și să înzestreze cu artilerie cetățile de apărare. Acestea au fost: Suceava, Neamț, Hotin, Chilia, Cetatea Albă, Orhei Soroca.

Stefan cel Mare era foarte diplomat și voia să trăiască în bună înțelegere cu toți, așa că a făcut tot posibilul să evite discuțiile și conflictele. Totuși, pentru că Moldova era bogată, Ștefan cel Mare nu a putut evita războaiele.

Astfel că, în 1469, se luptă cu tătarii la Lipnic. În 1475, lângă Vaslui, în localitatea Podu-Înalt, s-a bătut cu turcii. Faptul că a câștigat i-a atras admirația Papei Sixt al IV-lea care l-a numit "atlet al lui Hristos".

Pentru bătălia de la Războieni contra turcilor, din anul 1476, Ștefan cel Mare a rămas vestit nu numai pentru că a câștigat, dar și pentru că a aplicat tactica de luptă numită "pământul pârjolit", care l-a ajutat să învingă. De fapt, chinul lui Ștefan în această luptă a fost foarte mare, pentru că înainte de bătălia de la Războieni năvăliseră și tătarii în Moldova, iar oștenii i-au cerut voie lui Ștefan să se ducă acasă să-și apere casele și familiile. Ștefan le-a dat voie, motiv pentru care a rămas cu o armată foarte mică.

Apoi s-a luptat contra polonezilor în 1497, în vestita bătălie de la Codrii Cosminului. Astăzi, mai există mare parte din Codrii Cosminului, dincolo de graniță, în Ucraina, și există chiar și un stejar de pe vremea lui Ștefan cel Mare. Au mai fost războaie la Cătlăbuga în 1481 și la Șcheia în 1486.

Totuși, Ștefan cel Mare nu putea trece peste faptul că în războaie mureau oameni așa că, în semn de iertare, dar și pentru că era credincios și credea în creștinism, după fiecare bătălie poruncea să se ridice câte o biserică.

Prima a fost Mânăstirea Putna, al cărei loc l-a ales chiar Ștefan cel Mare, astfel: s-a urcat pe un deal, zicând că vrea să tragă cu arcul și acolo unde cade săgeata, acolo să fie locul bisericii și al viitoarei mânăstiri. Construcția a început după câștigarea bătăliei de la Chilia și, pentru că a fost prima, acolo este și îngropat domnitorul Ștefan cel Mare. La mormântul lui, candela este aprinsă de sute de ani și mulți turiști din țară sau străinătate trec pe la Mânăstirea Putna în semn de omagiu.

Apoi, în 1488, cuviosul Daniil Sihastru (care și-a ridicat o chilie în apropierea Mânăstirii Putna) l-a sfătuit pe Ștefan cel Mare și Sfânt, domnitorul Moldovei de atunci, să construiască o mânăstire. Și a apărut Voroneț de ai cărui pereți exteriori pictați în albastru sigur ați auzit dragi copii. Au urmat alte 12 biserici în Moldova și în Transilvania, dar Ștefan cel Mare a ajutat foarte mult și mânăstirile de pe Sfântul Munte Athos.

Pentru toate aceste fapte, voievodul Ștefan a devenit Sfânt și ne aducem aminte de faptele lui de vitejie în fiecare an, în ziua de 2 iulie.

Repovestită de Florin Ghiță

Dragi copii,

Domnitorul Moldovei, Ștefan cel Mare, a devenit Sfânt datorită felului în care a condus Moldova între anii 1457-1504, încercând să-i păstreze independența, dar și datorită credinței lui nemăsurate în Dumnezeu.

Domnitorul Moldovei s-a născut în localitatea Borzești (azi în județul Bacău), iar părinții lui au fost voievodul Bogdan al II-lea și Maria-Mălina Oltea, care era fiica unor boieri din neamul Basarab. De asemenea, datorită legăturilor de familie, viitorul domn Ștefan a fost și nepotul altui domnitor iubit al Moldovei, Alexandru cel Bun.

Pentru că toată copilăria a arătat tuturor dragostea față de țară și respectul față de credința strămoșilor, atunci când tatăl lui a murit, boierii l-au ales pe Ștefan ca domnitor al Moldovei. Se întâmpla în ziua de 12 aprilie 1457. Pe un câmp se adunase toată populația Moldovei ca să-l primească ca voievod pe Ștefan. Mitropolitul de atunci, Teoctist, a întrebat mulțimea dacă vrea să-l primească pe Ștefan și aceasta a răspuns:

- Întru mulți ani de la Dumnezeu să trăiești!"

Pentru că Ștefan cel Mare era foarte preocupat să țină turcii, tătarii și polonezii departe de granițele Moldovei, una dintre primele lui griji, atunci când a devenit domnitor, a fost să întărească și să înzestreze cu artilerie cetățile de apărare. Acestea au fost: Suceava, Neamț, Hotin, Chilia, Cetatea Albă, Orhei Soroca.

Stefan cel Mare era foarte diplomat și voia să trăiască în bună înțelegere cu toți, așa că a făcut tot posibilul să evite discuțiile și conflictele. Totuși, pentru că Moldova era bogată, Ștefan cel Mare nu a putut evita războaiele.

Astfel că, în 1469, se luptă cu tătarii la Lipnic. În 1475, lângă Vaslui, în localitatea Podu-Înalt, s-a bătut cu turcii. Faptul că a câștigat i-a atras admirația Papei Sixt al IV-lea care l-a numit "atlet al lui Hristos".

Pentru bătălia de la Războieni contra turcilor, din anul 1476, Ștefan cel Mare a rămas vestit nu numai pentru că a câștigat, dar și pentru că a aplicat tactica de luptă numită "pământul pârjolit", care l-a ajutat să învingă. De fapt, chinul lui Ștefan în această luptă a fost foarte mare, pentru că înainte de bătălia de la Războieni năvăliseră și tătarii în Moldova, iar oștenii i-au cerut voie lui Ștefan să se ducă acasă să-și apere casele și familiile. Ștefan le-a dat voie, motiv pentru care a rămas cu o armată foarte mică.

Apoi s-a luptat contra polonezilor în 1497, în vestita bătălie de la Codrii Cosminului. Astăzi, mai există mare parte din Codrii Cosminului, dincolo de graniță, în Ucraina, și există chiar și un stejar de pe vremea lui Ștefan cel Mare. Au mai fost războaie la Cătlăbuga în 1481 și la Șcheia în 1486.

Totuși, Ștefan cel Mare nu putea trece peste faptul că în războaie mureau oameni așa că, în semn de iertare, dar și pentru că era credincios și credea în creștinism, după fiecare bătălie poruncea să se ridice câte o biserică.

Prima a fost Mânăstirea Putna, al cărei loc l-a ales chiar Ștefan cel Mare, astfel: s-a urcat pe un deal, zicând că vrea să tragă cu arcul și acolo unde cade săgeata, acolo să fie locul bisericii și al viitoarei mânăstiri. Construcția a început după câștigarea bătăliei de la Chilia și, pentru că a fost prima, acolo este și îngropat domnitorul Ștefan cel Mare. La mormântul lui, candela este aprinsă de sute de ani și mulți turiști din țară sau străinătate trec pe la Mânăstirea Putna în semn de omagiu.

Apoi, în 1488, cuviosul Daniil Sihastru (care și-a ridicat o chilie în apropierea Mânăstirii Putna) l-a sfătuit pe Ștefan cel Mare și Sfânt, domnitorul Moldovei de atunci, să construiască o mânăstire. Și a apărut Voroneț de ai cărui pereți exteriori picați în albastru sigur ați auzit dragi copii. Au urmat alte 12 biserici în Moldova și în Transilvania, dar Ștefan cel Mare a ajutat foarte mult și mânăstirile de pe Sfântul Munte Athos.

Pentru toate aceste fapte, voievodul Ștefan a devenit Sfânt și ne aducem aminte de faptele lui de vitejie în fiecare an, în ziua de 2 iulie.

Repovestită de Florin Ghiță